

tar que ell fora qui gravava el disc, i ho fera allà, en aquest sentit ells van respectar tot això”.

El secret de la seua enorme projecció és un so que ha basculat des de la tradició novaiorque-sa que aniria de Television als Strokes, fins al que practiquen darrerament grups tan melòdicament contagiosos com els francesos Phoenix, en un disc

Components de la banda valenciana Polock.

que sembla compost, arranjat i tallat per a seduir grans audiències. Un debut que no sembla tal, i amb què s'han desmarcat també de comparacions odioses, tal com assevera Papu quan diu: “Buscàvem una producció més elaborada que tot l'anterior, i desmarcar-nos una mica de tot allò que fèiem fa dos anys. Més arranjaments, més imaginació en el tractament de les bateries i ritmes més ballables”. De manera que ja ningú no els puga considerar com els Strokes valencians, ja que, argumenta: “Abans gravàvem en directe, cru i brut, com el primer disc de Strokes, però aquella va ser pràcticament l'única semblança, a part de la primera presa del tema *Faster Love*”. La discogràfica nord-americana National Records està a punt d'editar el seu disc per al mercat americà, fet que els membres de la banda confessen: “No podíem ni creure, i més abans que el disc eixira a Espanya”. De moment, encaren el futur amb cautela, ja que tot i que si que pensaven “que el disc estava a l'altura de qualsevol altre grup de fora”, el que no tenien tan clar és que “des d'ací es poguera fer força perquè tinguera distribució internacional.” Per això esperen amb il·lusió la possibilitat, molt real, de fer gira

americana (“encara no sabem quan”) i poder passejar unes cançons amb què, més enllà de la seua actitud, no hi veuen massa paral·lelismes en l'escena local: “Quant al so, no hi veiem semblances, però sí que hi veiem que hi ha grups com La Habitación Roja, que han fet molts discos i s'han pres les coses molt seriosament, tal com puguem fer-ho nosaltres en un futur. També hi ha grups nous com Castlevanians, que en un futur poden donar a parlar”. Paraula d'un músic amb les orelles ben obertes, que

El disc sembla compost, arranjat i tallat per a seduir grans audiències

“Buscàvem una producció més elaborada que tot l'anterior”

Esperen amb il·lusió la possibilitat, molt real, de fer gira americana

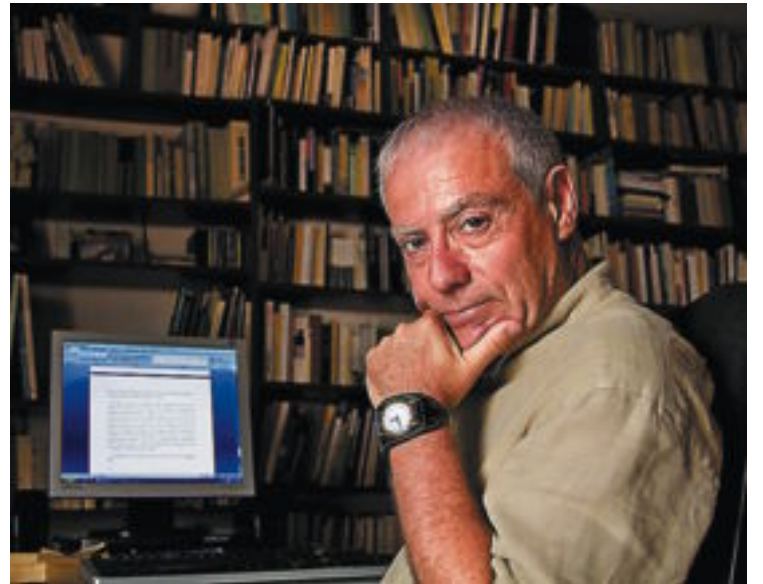
diàriament escolta de tot, des de “música clàssica o Chet Baker fins a músics actuals com Beach House, Darwin Deez o Wilco”.

versacions del tuenti d'aquesta xica. I que el presumpte assassí, Miguel Carcaño, canviava les versions dels fets. Havia d'escriure alguna cosa sobre això i la manera de fer-ho era reproduir un facebook literari”.

Contat així, sembla senzill. Però el tema de les versions de Carcaño serveix per traçar un símil agosarat amb la creació literària. “Era un tema delicat, tractar literàriament un tema tan morbós, un passeig en el fil d'aram, però en literatura qui no arrisca no guanya”, sentència. Tornem a la part visual: “Som una generació més audiovisual que no literària i m'agrada aquella confluència de gèneres”, diu. De fet, “el lector pot quedar-se en el text o, si vol endinsar-se més, pot cercar les referències que n'apareixen en el llibre”. Una aposta on, malgrat

“Sobretot apunte cap a la literatura de la brevetat”, comenta l'escriptor

l'aparença de postmodernitat, Bononad troba el seu referent en una persona d'una altra generació, Josep Palàcios, a qui considera un mestre. I quin serà el pas següent? “No ho sé ni jo, però em trobe molt còmode en l'estètica de la brevetat, sempre amb la màxima que siga poètica, i l'assaig entés com a prova, com a experiment. M'agrada escriure nosequès, com ho va definir algú”, confessa enjogassat.

L'escriptor Enric Balaguer. / PEPE OLIVARES

A MANERA DE TASCÓ

Pensar el present

Vicent Alonso

Amb freqüència, la condició de docent universitari va acompanyada de l'oblit del públic alié a la recerca erudita, aquell per a qui les notes a peu de pàgina o les bibliografies exhaustives són més aviat molestes. Tothom hauria d'acceptar que l'erudició exigeix procediments específics que garantisquen el producte final. Però els erudits haurien de reconèixer alhora que, de fet, també han generat al llarg dels anys un grapat de maneres que són pura aparença, vestimentes sense cap altre objectiu que donar gat per llebre, borumballes que difícilment mantenen la seua essència purament ritual fora de les aules. És d'agrair, doncs, que professors com Enric Balaguer, que de fa anys ocupa una càtedra de literatura a la universitat d'Alacant, insistisca a presentar en el mercat editorial productes que, sens dubte, es deuen a la seua dedicació investigadora, però que arriben al públic amb l'embolcall de la pura reflexió sobre la literatura que fem o que llegim, i sobre el món que vivim. Algú dirà que en *La vulgaritat i altres tribulacions dels nostres dies (6 aproximacions al present)* (Tres i Quatre, 2010), encara hi queden recialles de la retòrica acadèmica, però qui no acceptarà que no és fàcil mantenir l'equilibri entre el text que raonablement exigeix la pura erudició i el que, sense renunciar a la presentació de les fonts, de les lectures fetes, dels altres amb qui un discuteix, no cau en els tics de la citació sistemàtica o de la paràfrasi gens onerosa? Propose al lector pacient que, abans o després d'endinsar-se en les sis aproximacions al present, pose l'ull en la petita introducció, en el que s'hi diu i s'hi suggereix. Tinc la convicció que, com en el meu cas, hi descobrirà un mapa conceptual dels problemes amb què s'enfronta l'assagista que vol trencar les fronteres acadèmiques i, des de la literatura, oferir als lectors una anàlisi atractiva dels temps que corren. Com, si no, hem d'interpretar la reivindicació que s'hi fa de la “distància” com una exigència per a l'anàlisi correcta? Sens dubte, crida l'atenció que en una anàlisi del present, més que aprofundir sobre la necessitat d'una tasca semblant, se'ns recorde la distància

necessària per a mantenir la claredat del judici. Com, si no, hem de llegir la confessió que l'autor ens fa de ser “un fan de la citació”? Les aproximacions que Balaguer escriu sobre el present van sistemàticament acompanyades dels judicis d'altres pensadors. Incorporar al discurs propi el que altres han dit és un d'aquests problemes de què parlar i, no resolt del tot, potser porta l'autor a aquesta confessió introductòria. Personalment, preferisc els moments en què Balaguer viatja sol, o en què així ens ho fa creure; i fins i tot m'atreveria a suggerir que hi falten més desacords, més discussió amb posicions contràries. I, finalment, com, si no, hem d'avaluar altres confessions com ara la pràctica de “l'escriptura desimbolta”, en una clara remissió a l'encarcarament de la prosa erudita, o aquest esplèndid “jo sóc un profes-

Propose al lector que pose l'ull en la petita introducció, en el que s'hi diu i s'hi suggereix

Preferisc els moments en què Balaguer viatja sol, o en què així ens ho fa creure

sor de literatura”, adduït en l'instant precís en què es recorden els “pensadors” que han trepitjat els camins de l'anàlisi del món contemporani. Hi ha, tot sembla indicar-ho, un fons de més pes: el de la reivindicació del coneixement, d'una certa mena de coneixement, allunyat de les certeses definitives, com a fruit de la literatura. Balaguer no s'està de reivindicar-lo, però potser ho fa amb la boca més petita del que caldria, quan ens recorda “el paper cognitiu de la literatura sempre i en tot moment, però especialment pel que fa al món dels nostres dies”. Tot plegat: un bon grapat de pols d'atracció que s'afegeixen als que el lector trobarà a bastament en cada un dels sis itineraris, autònoms però complementaris, amb què Balaguer pensa els temps que corren.

En els llindars de la literatura

Francesc Bononad i la desconstrucció de convencions literàries amb 'Facebook'

XAVIER ALIAGA, València

Francesc Bononad (Tavernes de la Vallidigna, 1977), filòsof i escriptor, és un malson per als amants de l'etiquetatge literari. Després de debutar amb *Empremtes en la neu* (Laertes, 2007), amb *Cotxes nous, cotxes d'ocasió, cotxes de quilòmetre zero* (El Cep i la Nansa, 2008) va generar desconcert i admiració per una proposta que combinava poesia, prosa poètica, reflexió filosòfica i els nous llenguatges d'Internet. Amb *Facebook*, del 2010, editat en la mateixa editorial “petita” que, confessa, “em deixa anar al meu aire”, ha fet un pas més: partint de l'assassinat de Marta del Castillo i les seues petges en mitjans i xarxes socials, Bononad lliura una proposta on l'atractiva presentació formal, entre el còmic i l'estètica de xarxa, conviu amb un contingut críptic que posa a prova la mirada després del vistós convit.

Per orientar el lector, podríem parlar de postliteratura de l'era Internet. O, menys ampullós, un llibre en els llindars de la literatura. “Estar en els marges és el que m'inter-

Coberta del llibre.

sa”, confirma Bononad, “sobretot apunte cap a la literatura de la brevetat, el fragment, els materials de construcció deixats caure perquè el lector cusa els pedaços. És molt exigent, però vull que el lector participe, que esdevinga un creador”. Sobre el fil conductor, el tractament mediàtic de l'assassinat de Marta del Castillo, Bononad apunta que el va sorprendre “la publicació en mitjans de les con-